

Академічна мобільність

СТАЖУВАННЯ У США: ДОСВІД І ВРАЖЕННЯ

В епоху глобалізації неможливо бути повноцінним фахівцем без міжнародного досвіду. Стажування за кордоном — чудова можливість для професійного розвитку та поширення знань серед своїх колег і здобувачів освіти. Євген Квасневський — лікар-хірург, кандидат медичних наук, доцент кафедри загальної та військової хірургії ОНМедУ, нещодавно проходив стажування у США. Наша бесіда з Євгеном Анатолійовичем — про його враження та набутий досвід.

— Будь ласка, розкажіть про себе. Який Ваш основний вид діяльності?

З 2014 року я займаюсь лікуванням військово-службовців, а також викладаю хірургію та елективні дисципліни вітчизняним та іноземним здобувачам медичного університету, що є важливою складовою підготовки майбутніх фахівців, які потім надаватимуть медичну допомогу військовослужбовцям і цивільному населенню. Ці знання та досвід допомагатимуть формувати і розвивати їхні професійні навички та компетенції, що, в свою чергу, позитивно позначиться на якості медичної допомоги.

— Ви як лікар перебували в зоні АТО...

З 1 липня по 15 вересня 2016 року в складі військового мобільного госпіталю я виконував лікарські обов'язки з хірургічного забезпечення як волонтер у зоні проведення АТО, надавав допомогу пораненим, здійснював евакуацію авіа- й автомобільним санітарним транспортом у населених пунктах Донецької області. За виконання завдань у зоні проведення АТО нагороджений Відзнакою командувача військ оперативного командування «Південь» «За оборону Маріуполя» № 3416, медаллю «За бездоганну медичну службу». За вагомий особистий внесок у розвиток системи охорони здоров'я Одеського району, організацію і надання кваліфікованої медичної допомоги нагороджений Почесною грамотою Одеської районної державної адміністрації, Відзнакою «Орден святого Пантелеймона» за професіоналізм та милосердя, годинником від голови Одеської обласної державної адміністрації з нагоди Дня науковця України.

— Розкажіть про Вашу наукову діяльність.

У 2020 році захистив кандидатську роботу на тему «Хірургічна тактика при бойовій травмі товстої кишки». Співатор публікацій щодо бойової травми живота у періодичних наукових виданнях, що включені до переліку фахових видань України, наукометричних баз, зокрема Scopus, Web of Science Core Collection. Крім того, співавтор 8 патентів України на корисну модель та патентів на винахід, що

Команда лікарів з України

надало можливість покращити лікування поранених ЗСУ. Пройшов ATLS «Advanced Trauma Life Support» курс при Литовському університеті медичних наук у Каунасі. Модератор міжнародного колоректального дослідницького форуму Вільнюс-2023: Корейсько-Литовський симпозиум, на якому оприлюднив наукову доповідь з приводу хірургічного лікування бойової травми товстої кишки. Став першим лікарем-хірургом в Україні, хто може виконувати операції на роботичній платформі Senhance. Це революційне технологічне рішення у сфері медицини, яке забезпечує більш точні, ефективні та безпечні операції для пацієнтів і дає змогу здійснювати складніші процедури, які раніше були недосяжними без такого обладнання.

— Євгене Анатолійовичу, дуже вражають Ваш багатограний досвід та досягнення! Скажіть, де саме Ви проходили стажування в цьому році?

З 22 липня по 16 серпня 2024 року, завдяки християнській медичній асоціації, DUFU, doctor united for Ukraine, я перебував у Yale New Haven Hospital. В нашій команді, крім мене, були лікарі з Києва, Львова, Вінниці, Дніпра. Стажування проходило у відділенні пластичної та реконструктивної хірургії, відділенні травми, торакальному відділенні, роботична хірургія

Da Vinci, особливо сподобалось відділення колопроктології.

— Які нові техніки та технології побачили? Чого навчилися та які навички опанували? Що сподобалось найбільше?

На даний момент отримав знання щодо закриття дефектів м'яких тканин власними тканинами, і вже можу виконувати його без технічного забезпечення, а в нашому відділенні хворих, які потребують такого втручання, достатньо. Також побачив особливості технічного виконання колопроктологічних операцій. Набув досвіду у галузі лапароскопічної та роботичної хірургії, а також дуже вразили особливості знеболення очеревини в колопроктологічній практиці замість використання епідуральної анестезії.

— Чи відчували Ви різницю у навчанні лікарів та інтернів у США, порівнюючи з Україною?

Дуже сподобались особливості навчання інтернів у США. Усе проходить спокійно, без емоцій, терпляче. Все пояснюється, навіть при виконанні неправильної техніки, їм кажуть, що так можливо, але «на твоєму місці я би зробив по-іншому». Вважаю, що це для того, щоб швидше навчити резидента. На мою думку, в Україні так можливо лише при переході на страхову медицину. Сподобалося, що приділяється дуже багато часу для вдосконалення практичних навичок. Зацікавлено багато людей — від виробників медичної продукції до фармацевтичних компаній, які надають більше нової інформації.

— Як плануєте імплементувати набуті знання після повернення в Україну?

Буду використовувати отримані знання (а саме закриття дефектів м'яких тканин власними тканинами, особливості знеболення очеревини, техніки виконання колопроктологічних операцій) у своїй практиці. Сподіваюся на співпрацю з колопроктологом Vikram Reddy та спільне видання наукових статей. Надав колезі інформацію щодо своєї роботи та очікую на відповідь. Буду надихати інтернів своїм міжнародним досвідом на навчання та здійснення мрій. Для здобувачів освіти будемо створювати ще більше вибіркових дисциплін, як за кордоном.

Дуже хотів би ще раз подякувати християнській медичній асоціації, DUFU, doctor united for Ukraine за надання можливості отримати такий досвід. Йдеться не тільки про медичну освіту, а ще й культурне просвітлення.

— Дякую Вам, Євгене Анатолійовичу, за те, що поділилися своїм досвідом і враженнями. Ми пишаємось тим, що можемо навчатися у таких досвідчених та цілеспрямованих фахівців, як Ви. Це чудовий приклад для кожного здобувача освіти ОНМедУ, що надихає та вражає.

Інтерв'ю вела Ліана АРАКЕЛЯН,
здобувач освіти 4 курсу медичного
факультету ОНМедУ

Перші кроки в науці

НА КАФЕДРІ ПРОПЕДЕВТИКИ ПЕДІАТРІЇ

Протягом 2023/2024 навчального року на кафедрі пропедевтики педіатрії активно працював студентський науковий гурток в очному форматі. У третій вівторок місяця здобувачі 2–6-го курсів обговорювали сучасні питання педіатрії, знайомилися з роботою лікарні, відпрацьовували навички на манекенах і симуляторах у симуляційному кабінеті.

Останнім часом гуртківці разом з викладачами кафедри вирішили створити просвітницький проект, метою якого є опанування навичок надання першої допомоги при масивній кровотечі у дорослих і дітей, що є дуже актуальним у нинішніх важких умовах. Команда інструкторів проводить

тренінги для цивільних осіб, використовуючи оригінальні методичні матеріали американського тренінгу «Stop the bleed». У проекті задіяні сертифіковані інструктори курсу «Stop the bleed» — професор Олена Старець, доцент Тетяна Хіменко, асистент Анастасія Пирогова, а також студентки 5-го курсу медичного факультету Марія Великова, Єлизавета Моргунова, Аліна Оверчук.

Члени гуртка активно займаються дослідними науковими роботами під керівництвом доцента кафедри Тетяни Хіменко, результати яких були успішно презентовані на науково-практичних конференціях у різних містах України.

На науково-практичній конференції з міжнародною участю «Сучасні теоретичні та практичні аспекти клінічної медицини», присвяченій 100-річчю з дня народження професора Ю. Л. Курака, яка відбулася 25 квітня 2024 року в ОНМедУ, виступили з доповідями представники гуртка. Єлизавета Моргунова (5-й курс) за доповідь «Методи зупинки масивної кровотечі у дітей: аналіз світового досвіду» отримала диплом I ступеня. Аліна Оверчук (5-й курс) зробила доповідь «Досвід навчання фахівців освітніх закладів методам зупинки кровотечі у дітей» на XVIII Міжнародній науково-практичній конференції студентів у Волинському національному університеті ім. Лесі Українки, де посіла I місце і була нагороджена дипломом за найкращу доповідь.

Мені випала честь взяти участь у XI міжнародному медико-фармацевтичному конгресі студентів і молодих вчених ВІМКО 2024, що проходив на базі Буковинського державного медичного університету, де представила роботу «Досвід навчання підлітків навичок невідкладної допомоги при масивній кровотечі із застосуванням сучасних методик» і здобула диплом III ступеня у секції «Медицина — онлайн».

Надихає на створення нових проектів та дослідних нау-

кових робіт завідувачка кафедри, д. мед. н., професор Олена Олександрівна Старець. Вона часто проводить лекції на засіданнях гуртка, особливо щодо впровадження принципів доказової медицини в навчання та клінічну роботу. Активно просуває серед здобувачів освіти і членів гуртка використання та впровадження в практичну роботу стратегії «Інтегроване ведення хвороб дитячого віку», яке створене за стандартами World Health Organization.

Дізнатися про нові засідання гуртка можна у Телеграм-каналі за посиланням: <https://t.me/childcare2023>.

Марія ВЕЛІКОВА,
староста студентського
наукового гуртка кафедри
пропедевтики педіатрії,
здобувач освіти 5-го курсу
медичного факультету

ЗАГИНУВ ПІД БАХМУТОМ...

Лікар-педіатр, ембріолог, кандидат медичних наук, викладач Одеського національного медичного університету. Чоловік, батько. Начальник медичної служби батальйону. Так можна відобразити його короткий життєвий шлях.

Віталій Синенко народився у 1983 році в Одесі, у родині лікарів. Його мама Людмила Євгенівна — терапевт. Батько Володимир Іванович — доцент кафедри сімейної медицини ОНМедУ. Середню освіту Віталій отримав спочатку у середній школі № 64 м. Одеси (1–4 класи), а потім у середній школі № 89 (5–11 класи). Завжди був старанним, відповідальним учнем, до навчання ставився дуже серйозно, мав відмінні оцінки з хімії, біології, історії, літератури.

У вільний час захоплювався шахами, астрономією, музикою, грав на гітарі, любив рибалку.

Після закінчення школи вирішив, як і батьки, присвятити себе медицині, продовжити сімейну династію і одразу вступив до Одеського державного медичного університету, який закінчив за фахом «Педіатрія» у 2006 році.

Потім продовжував освіту з цієї спеціальності в інтернатурі, клінічній ординатурі. З 2010 по 2013 рік працював лікарем у відділенні педіатрії міської дитячої лікарні № 2. У 2011 році пройшов спеціалізацію з ембріології на базі Обласної клінічної лікарні у м. Харкові. У 2013 році вступив до аспірантури при кафедрі педіатрії № 2 ОНМедУ. З 2016 по 2022 рік був асистентом цієї кафедри, проводив заняття з іноземними студентами англійською мовою. Окрім таланту лектора і бездоганного

володіння матеріалом, він імпонував здобувачам своїм добрим гумором, привітною посмішкою та доброзичливістю. Віталій брав участь у багатьох наукових конференціях в Україні та за кордоном.

Продовжував удосконалюватись у галузі ембріології, проходячи навчання на курсах як в Україні, так і в зарубіжних країнах (Бельгія, Данія, Ізраїль, Нідерланди). З 2011 року Віталій Синенко — член Співки ембріологів України, член Асоціації репродуктивної медицини України, Європейської асоціації репродукції та ембріології людини. Поєднував роботу лікаря, викладача університету з роботою ембріолога у клініках Одеси.

Створив сім'ю, виховував доньку. У 2021 році отримав науковий ступінь кандидата медичних наук, успішно захистивши дисертацію «Психофізичний розвиток та особливості біоенергетичного метаболізму у дітей, народжених внаслідок допоміжних репродуктивних технологій».

Отримавши пропозицію київського закладу, з 1 лютого 2022 року почав працювати ембріологом у клініці «Добробут».

Як чудово, успішно складалася його професійна кар'єра!

Але ця клята війна, яка зруйнувала життя і долі мільйонів українців, торкнулася й Віталія...

У перші тижні лютого 2022 року він продовжував підтримувати в клініці репродуктивної медицини життєдіяльність запліднених ембріонів і щодня діставався пішки, під ракетними обстрілами, до двох лабораторій мережі «Добробут» (з однієї з них виїхали всі співробітники), щоб провести необхідні процедури і дати можливість подружнім парам стати батьками. Наразі відомо, що з цих ембріонів щонайменше народилась одна дитина.

З 24 лютого 2022 року у складі стабілізаційного шпиталю він надавав медичну допомогу пораненим і проводив евакуацію цивільних осіб з населених пунктів передмістя Києва — Гостомеля, Ірпіня, Бучі.

А в березні Віталій добровільно вступив до лав ЗСУ. Ніхто не сумнівався, що він вчинить саме так, адже Віталій і його родина завжди мали патріотичну позицію. Отримав звання лейтенанта та посаду начальника медичної служби 243-го батальйону 241-ї бригади ТРО ЗСУ.

У складі цього батальйону він двічі, з перервою на ротацію, брав участь у бойових діях у районі Бахмута. То були вкрай складні часи, але Віталій з усім справлявся, завжди рвався на допомогу пораненим, а після того, як бійцю ставало краще, завжди цікавився його подальшим самопочуттям. Організовував схеми евакуації поранених, роботу стабілізаційних пунктів, досягав мінімальної летальності серед бійців. Постійно проводив тренінги з особовим складом із надання первинної медичної допомоги. Проводив збір коштів і вкладав власні у придбання додаткового автотранспорту для медичної служби батальйону, у тому числі й пересувних стабілізаційних пунктів, що допомагало скоротити час евакуації з передової до десяти хвилин і зберегти життя багатьом бійцям.

За сумлінне виконання службових обов'язків, особисті старання, стійкість, високий професіоналізм Віталій Синенко отримував подяки, нагороджувався грамотами від командування й органів місцевої влади. Від командування Сил територіальної оборони Збройних Сил України був нагороджений медаллю «За вірну службу» та хрестом «Честь і слава».

16 травня 2023 року він вкотре віз із передової Бахмута поранених бійців. Раптом почався артобстріл. Окупанти вдарили саме по машині з червоним

хрестом... Віталій був єдиним, хто отримав смертельне поранення.

Указом Президента України № 184/2024 від 26 березня 2024 року за особисту мужність, виявлену у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, самовіддане виконання військового обов'язку Віталій Синенко був нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно).

Керівництво 241-ї бригади ТРО ЗСУ, Одеський національний медичний університет, Департамент охорони здоров'я Одеської міської ради, Асоціація сімейної медицини Одеського регіону звернулися до Одеської міської ради з клопотанням про увічнення пам'яті Віталія Синенка перейменуванням його ім'ям одного з об'єктів топоніміки міста.

У пам'яті всіх, хто знав Віталія, він залишиться щирою, порядною, світлою людиною. Він міг би зробити ще так багато доброго у цьому світі...

ДЛЯ НАС ТИ ЗАВЖДИ ЖИВИЙ

Довго думала, що ж написати про свого колегу Віталія Володимировича Синенка...

Спочатку я надихнулася запропонованою можливістю сказати багато чудових і чутких слів про цю неймовірну людину: про чуйність, терплячість, тактовність і готовність завжди прийти на допомогу. Потім, коли сіла писати, навалилася на мене страшна туга, і знов прийшла ця прикра думка, яка пульсувала у голові раз у раз: Віталій помер. Усе. Його більше немає. І не буде...

І ось тепер, коли я пишу знов, знаю точно: Віталій Володимирович є. Він був, є і буде! Він є у чудовій дівчинці, його доньці, він є у своїй безмежній любові до дружини і батьків, у щирій повазі до кожного з нас. Він дуже любив людей і віддав за них життя. Мабуть, для того, щоб навчити нас усіх цінувати ближнього хоч на децимю більше. Не буває науки без болю. Наше порожнє егоїстичне горювання не має ніякого сенсу. Тому зробіть сьогодні щось хороше: підтримайте колегу, промовчіть, коли дуже захочеться плиткувати, обійміть дитину або приділіть проблемному пацієнту трохи більше уваги — і світ стане кращим. Гадаю, що саме цього Віталік і прагнув — робити цей світ кращим.

Дякую за те, який ти є, Віталію Володимировичу Синенко!

**З глибокою шанобою,
Любов БРАТКОВА,
асистент кафедри педіатрії**

